

[Baunsgaard.]

hos det konservative folkeparti, og det er derfor, jeg siger, at ser man med samme kritiske øjne på de militære som på de civile budgetter, er det ikke noget uopnåeligt resultat at spare 125 mill. kr.

Der er områder, jeg føler trang til at advare imod, som jeg tidligere har gjort det. Det radikale venstre ønsker ikke, at der skal foretages sådanne nedskæringer i statens budget, at det går ud over den nødvendige udbygning af uddannelses- og trafikområdet, og vi ønsker ikke, at der i en almindelig velstandsperiode skal foretages besparelser i den sociale udbygning, hvor vi i øvrigt mener at den er påkrævet.

Om den politiske side af den sag, vil her behandle, vil jeg også gerne for mit vedkommende gøre et par bemærkninger. Når man har en mindretalsregering, kræver det ikke megen fantasi at forestille sig, at skal der overhovedet kunne arbejdes i dansk politik, skal der altså et samarbejde mellem regering og andre partier til. Vil man ikke det samarbejde, gør man rent faktisk dansk politik uarbejdsdygtig. Samarbejde er en simpel nødvendighed under en mindretalsregering, og da intet parti har udsigt til i en overskuelig fremtid at få flertal alene, er det ikke for meget at sige, at samarbejde mellem partierne er det grundlag, hvorpå dansk parlamentarisme og dansk politik i det hele taget må bygge sin tilværelse; det gælder samarbejde, samarbejdsvilje og samarbejdsevne. Den holdning vil det radikale venstre indtage, uanset hvilken regering vi har. Det vil nok kræve skiftende grad af overvindelse hos os at gøre det, men vi gør det. At partiet venstre nu accepterer de reale politiske forhold, tjener efter min opfattelse venstre til ære og peger selvsagt på visse fremtidsperspektiver.

Jeg har lige så lidt som andre trang til på nuværende tidspunkt at drage for vidtgående politiske slutninger, men der er nu alligevel en vis belæring at hente i den aktuelle situation også om det politiske klima og de politiske forhold partierne imellem. Det konservative parti gik med i et boligforlig, og jeg vil meget gerne gøre den indrømmelse, ikke mindst til partiets boligordførere, at man her lagde virkelig konstruktive evner og også sam-

arbejdsevner og samarbejdsvilje for dagen. Jeg tror, alle vil acceptere, at det konservative parti her gjorde en indsats af virkelig saglig betydning. Men man ville ikke være med i et økonomisk forlig. Er det nu, fordi man efter den samme saglige værdimåler, som man lagde til grund i boligforliget, er kommet til det resultat, at der ikke er behov for samarbejde på de økonomiske områder? Det kan det ikke være. Det konservative parti har selv stærkere end andre angrebet den manglende balance i dansk økonomi. Man anerkender et faktisk eksisterende behov, men det, man ikke vil, er altså at sætte sine egne saglige kræfter ind for en løsning — og hvorfor vil man ikke det?

Jeg har for vane at mærke mig, hvad det ærede medlem hr. Poul Sørensen siger uden for folketinget. Det hænger sammen med mange ting; det ærede medlem og jeg har jo fælles slagmark og meget andet. Jeg må sige, at den sidste tale, det ærede medlem har holdt, og hvori han begrunder, hvorfor det nu er så forkasteligt, det venstre har gjort, ikke er overraskende for mig, for den afslører i og for sig den manglende logik, som det ærede medlem nu og da betjener sig af, når han skal nå frem til en begrundelse for de konservatives adfærd. Se, det ærede medlem sagde, at det, han var bange for, var den radikale indflydelse på militær- og udenrigspolitikken. Det er altså det, der ifølge det ærede medlem hr. Poul Sørensen har fået ham til at afholde sig fra at lade sit parti tage del i det økonomiske forlig. Nu skal jeg ikke bede det ærede medlem om at forklare logikken i, at man godt kan gå ind i forhandlinger med det radikale venstre om et boligforlig, hvis økonomiske perspektiver mindst står mål med dem, vi her beskæftiger os med i dag, uden at være bange for den radikale militære forsvarspolitik, mens man ikke kan gå ind i et økonomisk forlig. Jeg tror, det ærede medlem hr. Poul Sørensen ved nærmere eftertanke vil få øje på den samme mangel på logik, som jeg har konstateret.

Vi er som sagt af den opfattelse, at man ikke skal tilsløre uenigheden i politik. Vi er uenige med de konservative i mange vurderinger af militær- og udenrigspolitisk art. Jeg tror, vi vil blive ved med at være det,